перець

№ 3 РІК ВИДАННЯ XVII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1957

КІТ У МІШКУ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Деякими колгоспами керують голови-п'яниці. Але їх не знімають з відповідальної роботи, а відразу тихенько влаштовують на іншу; як кота в мішку, привезуть в інший колгосп, витрусять — нате, мовляв, вам голову колгоспу.

— Ось вам новий голова.
— Ану покажіть!

. . . . . .

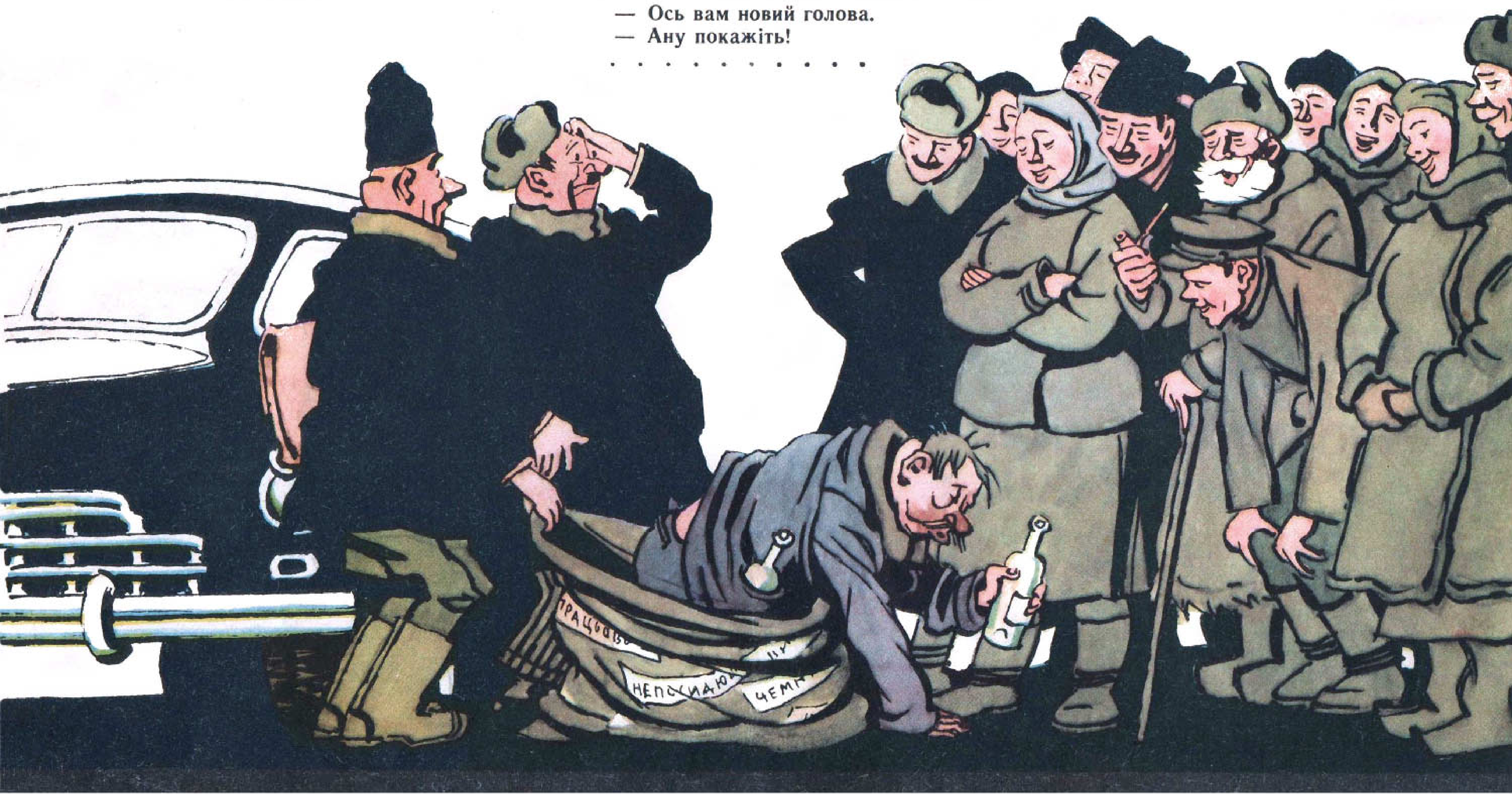

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А чому ви трактором гній возите?
— Та до коней же підійти не можна!

Сенк ю, панове!

Живемо ми собі, товариші, та поживаємо на білім світі, трудимося, вчимося, співаємо своїх чудових, задушевних пісень, будуємо заводи, шахти, палаци культури, засіваємо родючі ниви, вирощуємо табуни худоби, захоплюємось спортом і зовсім не догадуємось, що нам чогось бракує. Та не якоїсь там мізерії, дрібниці бракує нам, а чогось дуже важливого, без чого і життя наше світле — не життя, а успіхи наші великі — зовсім не успіхи.

Нам здавалося, що все йде добре, все йде правильно, аж ні!

І чо́го ж, ви думаєте, нам бракує?

Передач Бі-Бі-Сі українською мовою!

Виявляється, що ми й досі не здобуваємо користі з «об'єктивного викладу правди», яка невичерпним фонтаном б'є у закордонних передачах англійської радіокорпорації, яку у нас на Україні іронічно нарекли «бабою Бібісихою».

Ой, які ж ми недогадливі люди!

Спасибі нашим піклувальникам з англо-українського товариства — днями вони сказали нам про це. Ще раз спасибі! «Сенк ю» добрим джентльменам, бо ж ми навіть уявити собі не могли, що на далеких островах туманного Альбіону існує така почесна інституція.

Кажуть, що в тому товаристві все пахне Україною, що там відчувається її дух, її колорит, навіть мова там в ужитку чисто українська, з співучою полтавською вимовою. Як зберуться члени товариства, то тільки й чути:

— Гуд дей!

— Гуд дей!

А як розходяться по домівках, то теж чути українську мову:

— Гуд бай!

— Гуд бай!

І керують товариством щирі українці. До того вони щирі, що навіть сплять і бачать Україну, її незліченні багатства, її неосяжні чорноземні масиви, її працьовитий народ. Бачать і облизуються...

Так ось зовсім недавно президент цього товариства Крістіан Хескет (читай Харитон Хескетенко), голова товариства Комптон Маккензі (читай Конон Макензенко) і заступник голови Обертон Герберт (читай Оверко Гербертенко) надрукували в газеті «Дейлі телеграф енд Морнінг пост» листа, в якому вимагають, щоб Бі-Бі-Сі у своїх передачах для Радянського Союзу передавала свою «об'єктивну правду» також і українською мовою. Навіщо, мовляв, кривдити нашу милу Україну.

У тому листі говориться: «Здається дивним, що ця країна, яка займає район, що має важливе стратегічне значення (Он куди вони гнуть! — **Ф. М.**), є однією з відносно небагатьох країн, які не здобувають користі з об'єктивного викладу правди, як ми її розуміємо, з закордонних передач Бі-Бі-Сі».

Автори листа далі пишуть: «Питання про передачі українською мовою порушується не вперше. Досі заперечення пояснювались, голозним чином, причинами ощадності, дрібними технічними перешкодами, а також тим, що в цьому не відчувається невідкладної потреби. Проте, в світлі того, що відбувається у Східній Європі, останні з цих міркувань більше не знаходять виправдання».

...Чи буде передавати «баба Бібісиха» свою «об'єктивну правду» українською мовою, чи не буде — від цього нам, українцям, ні холодно, ні жарко. Проте, панам хаскетам, маккензі, гербертам, які деруть роти за ці передачі і водночас леліють якісь свої надії «в світлі того, що відбувається у Східній Європі», можна передати цілком об'єктивну правду словами мудрої української приказки: «Поки в баби поспіють книші, — в діда не стане душі».

Гуд бай!

Ф. МАКІВЧУК.

P. S. Що таке книші? Книші, — панове керівники так званого англо-українського товариства, — це дуже смачний святковий хліб, вроді ваших англійських пудингів, а що таке «не стане душі» — думаю, вам і так ясно.

Ф. М.

„Оце вещ!"

Золоті слова проголосив Василь Гаврилович Казимірчук, коли його обрали головою колгоспу «Більшовик» (село Орлинці, Антонинського району).

— Люди ви хороші, — сказав він колгоспникам, — працьовиті. Урожаї у вас пристойні і худоба в доброму стані. А от побут, культура — на низькому рівні: ні електрики, ні сучасного транспорту. Е, на волах ми далеко не заїдемо...

Кинувши зневажливий погляд на круторогих, Казимірчук сів на колгоспну «Побєду» та й помчав до обласного центра—міста Хмельницького, — де живе його сім'я. З того дня (а було це в липні минулого року) легковій автомашині стало важко жити на світі, бо почали ганяти її до обласного центра, незважаючи ні на дощ, ні на хуртовину. Сімдесят п'ять кілометрів туди та стільки ж назад!

Через рік автомашину скрутив ревматизм — ходити вона вже не могла. Її продали, як непотріб.

Заступникові голови т. Квощі було дано невідкладне завдання— за яку завгодно ціну дістати таку автомашину, яка б не боялася непролазних шляхів Антонинського і Красилівського районів.

Квока разом з шофером Радковським поїхали до ріки Волги на автозавод. Не минуло й місяця, як вони підкотили до контори колгоспу на «всюдиході» ГАЗ-69.

— Оце вещ! — захоплено вигукнув Казимірчук.

Сів він у нову машину та й узяв старий курс на місто Хмельницький. Не звертає він з нього і досі.

Що не кажіть, а підняв Казимірчук культуру в селі і побут поліпшив. То байдуже, що устаткування для теплової електростанції без руху лежить у коморі. Не біда, що люди дивляться кінофільми стоячи, бо в клубі нема на чому сісти. Ноги у них не позичені — постоять. Навіщо говорити й про те, що раніше водопроводом подавали воду на ферми, а тепер лише вітер свище у порожніх трубах?

У Хмельницькому, в тому будинку, де квартира Казимірчука, живе чимало керівних працівників обласних організацій. Зустрічаючи Василя Гавриловича, вони запитують його:

— Як життя? Підіймаєш колгосп?

Замість відповіді Казимірчук піднімає вгору великий палець.

В. ТЕРНОВИЙ.

ПОТИХЕНЬКУ ПОСПІШАЮЧИ...

У Миколаєві, на майдані, де споруджується новий колгоспний ринок, чути, як бідкаються керівники облбудтресту тт. Карпинський і Бормотов.

— Не можу...— нервово гукає один.— Не можу працювати, коли мене женуть у шию.

— А в мене,— тягне другий,— все з рук валиться.

Обидва похмуро дивляться на бетонні столи-прилавки. Вірніше — на те, що від них залишилося.

А залишилося небагато — кілька важких брил і дві-три купки щебеню.

— Розсипались...— сумно хитає головою т. Карпинський.— А чого?

— Ясно чого,— у тон йому мовить т. Бормотов.— Через вічний поспіх.

Поспішають, дуже поспішають керівники Миколаївського облбудтресту здати новий ринок у визначений строк. Так, приміром, поспішають, як слимак на власний похорон. Будувати ринок трест почав ще в 1954 р. Почав з вертикального планування місцевості, витратив на це 208 тисяч карбованців і, не закінчивши його, ухопився за іншу роботу: монтаж бетонних столів-прилавків.

Монтували не так швидко, як гидко. Минуло лише два роки, а 8 столів уже розсипались. А ще ж на тих столах нічого не стояло, нічого не продавалося!

Сумна доля спіткала й високі залізобетонні підпори. Стояли вони, стояли, аж поки на одну з них не сів комар. Сам т. Карпинський — керуючий облбудтрестом — чув, як той комар чхнув і одним цим звуком повалив усі 24 залізобетонні підпори.

Тепер їх доводиться будувати...

Та хіба тільки це доводиться робити тт. Карпинському і Бормотову?

Діла у них на будівельному майданчику — по горло. Треба, наприклад, довести до кінця експерименти з сухою штукатуркою. Оскільки суха штукатурка боїться вологи, то її вживають тільки для внутрішніх робіт. А от керівники тресту вирішили спробувати, чи не пощастить їм з штукатуркою на повітрі. Ясно, чим цей експеримент закінчився: була суха штукатурка і нема її. З'їла її волога. А керівникам тресту доводиться тепер сушити голову і гадати, на кого списати цей збиток.

— А його могло б і не бути, — скрушно говорить т. Карпинський.

— Звичайно, — погоджується т. Бормотов.— Могло б і не бути, якби не отой поспіх. Сказано ж, поспішиш — людей насмішиш...

Насмішили керівники тресту і з механізацією робіт.

— От, як завеземо на будівельний майданчик баштові крани, тоді — держись! — говорив т. Карпинський.

— Тоді у нас діла хіба ж так підуть?! — нахвалявся і т. Бормотов.

Два крани на будівництві появилися. Як підняли вгору свої стріли, так і понині, хоч стріляй, опустити їх не хочуть. Тимчасом за кожну годину простою кранів доводиться платити 70 крб.

Сидять тепер тт. Карпинський і Бормотов та підраховують: скільки вже сплачено за простій кранів за всі місяці, що вони стоять без діла, націлившись в небо?

Багатенько щось виходить...

— Нічого,— потішають керівники тресту один одного.— Якось і ці збитки спишемо. Був би тільки лад на інших ділянках.

А на інших ділянках лад приблизно такий, як і тут, у головному павільйоні. І все — через отой поспіх!

Поспішаючи, будівники Миколаївського нового колгоспного ринку за два з половиною роки багато чого вже встигли наробити. Залишилася якась там дрібниця: почати і закінчити...

І. ГАВРИЛЮК,
інженер.

м. Миколаїв.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, що з Херсона до Чаплинки, Херсонської ж таки області, прокладено новий шлях — через Снігурівку, Миколаївської області.

Проклав його заступник завідуючого райвідділом культури по кіно т. Толошний А. В. Проторував саме тоді, як їздив до Херсона погоджувати план демонстрації кінофільмів у районі. Погодив, навантажив у машину книжки для книжкової крамниці й давай пробиватися на Снігурівку до тещі. Скільки часу забрала в Толошного ця робота — невідомо. Відомо лише, що через чотири дні подзвонив він уже з Снігурівки завідуючому райвідділом культури т. Попову — шліть, мовляв, півтори тисячі карбованців на ремонт машини, бо потрощили її, прокладаючи нову трасу.

Не довго думаючи, заврайвідділом культури гроші переказав...

Поки йшов ремонт, т. Толошний не без користі прожив 10 днів у Снігурівці в тещі. А повернувшись до Чаплинки, почав вимагати, щоб йому й шоферові сплатили командировочні. Але бухгалтерія командировочних не сплачує, бо ніяк не знайде статті, за якою покриваються витрати на прокладання автотраси до тещі.

Дивно! Гроші на ремонт машини, побитої на тій автотрасі, бухгалтерія знайшла, а добові й квартирні ніяк не знайде. Може, ти, Перче, нагадаєш бухгалтерії потрібну статтю?

В. АЛХІМОВ,
кіномеханік.

ХРОНІЧНА ХВОРОБА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що це?

— А це наш директор. З ним завжди таке робиться, коли настає остання декада.

Степан ОЛІЙНИК

Конфуз

Верхоглядство — то біда.
Звідціля й конфуз комічний.
... Якось дзвонить Лобода
На вокзал на залізничний:

— Пасажирський?.. Я — райком.
Чергову покличте Варку!.. —
Хтось у відповідь басом:
— Чергова пішла до парку! —

Буркнув: — Що за єрунда!
Що за гульки на роботі?.. —
І сердитий Лобода —
«Факт» записує в блокноті.

Вдруге дзвонить (не здає!),
Вже готов почати сварку:
— А диспетчер Федя є?
— Вийшов з Варкою до парку!..—

Кинув трубку: — Ач — контакт!
Нам ці витівки знайомі... —
Записав і другий «факт»...
А невдовзі у райкомі

Комсомольський секретар
На нараді в повнім залі —
Грозовий «наніс удар»
По «безладдю» на вокзалі.

— Йдуть з роботи раз у раз
В парк гуляти Федя й Варка.
Так не можна! Ми ж — Донбас,
Всесоюзна кочегарка! —

Але тут, як грім із хмар, —
Голос Феді невгомонний:
— Ти не «в курсі», секретар!
Ми ж ходили в парк...
в а г о н н и й!

Лобода замовк, зітха,
Говорить не може далі,
Бо могутнє «Ха-ха-ха!»
Не вміщалося у залі!

Реготав і представник
Обласного керівництва...
От що значить: керівник
Не вивчає виробництва!

Мал. Л. КАПЛАНА

БРЕХО-НАКЛЕПНИЦЬКИЙ АВТОМАТ.

ЗАМОРОЖЕНА ТЕПЛИЦЯ

Двісті тисяч карбованців витрачено, багато праці вкладено. Зате виросла в артілі ім. Жданова, Сватівського району на Ворошиловградщині, велика теплиця з височенним димарем, що аж хмари чеше.

І сказав голова артілі Опанас Федорович Лондар:

— От тепер будуть овочі — і для нас, і на базар!

І «набазарював»...

У минулому сезоні реалізувала артіль овочів на чотирнадцять тисяч карбованців, а в цьому сезоні... В цьому сезоні від одного погляду на теплицю холодно стає людям. Шибки в ній побилися, парове опалення не працює. А в середині теплиці — чудо! Лежать високі гори свіжої капусти, цибулі. Не подумайте тільки, що капуста й цибуля в холодній теплиці виросли. Ні, то городня капуста і городня цибуля.

Хазяйновитий голова вирішив перетворити теплицю на склад овочів — і поморозив капустяні голови, гірка доля і цибулю спіткала... А тепер сам теплицю обминає десятою стежкою: боїться в ній простудитися.

Догосподарювався, коротко кажучи.

ПІД ДОЩЕМ

(З Роберта Бернса)

Ідучи через обніжки,
В польових стежках
Дженні геть змочила ніжки
Ввечері в житах.

Хоч біда це невеличка,
А промерзла вся,
Намочила всі спіднички
Їй в полях роса.

Якщо хтось когось там кликав
Крізь густі жита,
То це лихо невелике,
Хто про це спита!

І нащо той клопіт здався,
І який тут страх:
Хтось із кимсь поцілувався
Ввечері в житах!

Терень МАСЕНКО.

КОМЕРЦІЙНІ ВИКРУТАСИ

Почалося дуже просто: Марія Калюжна, яка працює в Чупахівській сільській школі, Охтирського району, Сумської області, надіслала на адресу Харківського універмагу 20 карбованців. Вона просила вислати їй кольоровий папір-крепп. Той папір потрібен був для оформлення дитячого свята.

Замість папір-крепу Калюжна одержала звичайного папірця, в якому комерційний директор універмагу Бузаєв написав:

«Повідомляємо, що посилковою торгівлею наш універмаг не займається, а тому просимо вислати доручення на ім'я кого-небудь із ваших знайомих, які живуть у м. Харкові, на одержання грошей в сумі 20 карбованців».

А що робити, коли в Харкові нема знайомих? Поїхати туди і почати знайомитись?

Щоправда, тепер у т. Калюжної завівся в Харкові один знайомий — це комерційний директор універмагу Бузаєв, але від таких людей уріж поли та тікай. Бузаєв до того комерційний чоловік, що найпростішу справу робить з викрутасами.

Мал. К. ЗАРУБИ

Ужгородський фанерно-мебльовий комбінат виробляє недоброякісні шафи для одягу і білизни.

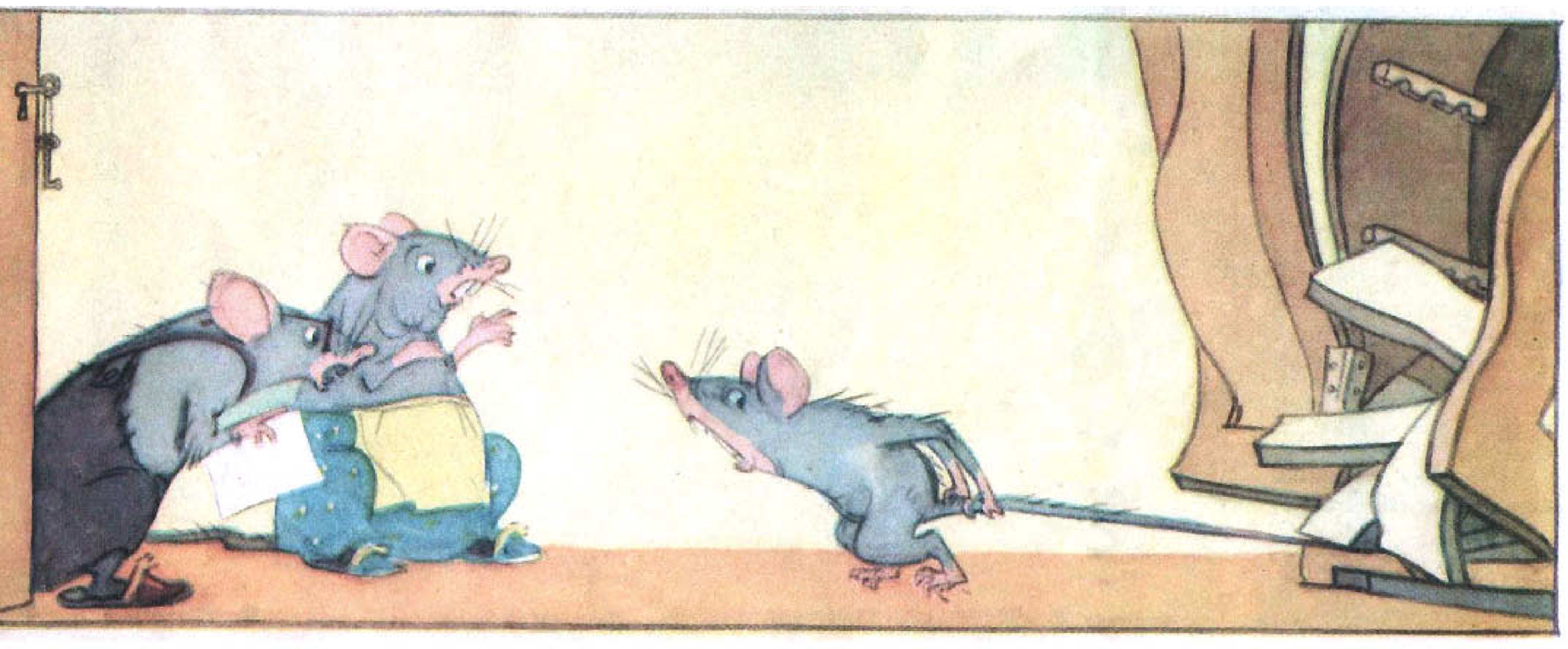

— Казали ж ми тобі: — Не лізь до цієї шафи!..

Бесіда на самоті

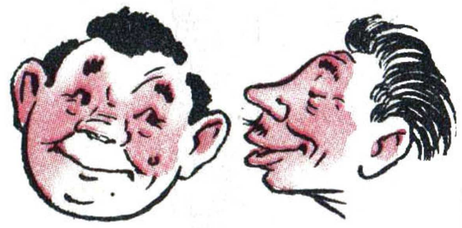

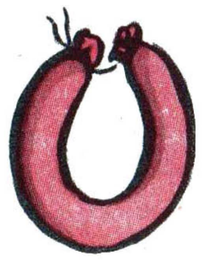

ОДНОГО РАЗУ, після чергової районної наради, голова райвиконкому Іван Онисимович Притула запросив до себе на вечерю двох директорів МТС — Антона Антоновича Щербину та Йосипа Петровича Каламутного. Прийшли директори до господи саме тоді, коли дружина Івана Онисимовича заходилася начиняти домашню ковбасу, а на великій сковороді уже смажилась перша партія дзеркального коропа.

Іван Онисимович повів товаришів до найдальшої кімнати, попросив пробачення і, зачинивши за ними щільно двері, пішов на кухню допомагати дружині. Лишившись на самоті, гості сиділи мовчки. Потім розмову почав Каламутний.

— А як ти думаєш, Антоне, чого це він нас ні з того, ні з сього запросив?

— Якраз і з того, і з сього. У нього подвійний свіжак: кабана заколов і свіжа риба є.

— Ні, щось воно не те...

— Ну як не те, то чого ти прийшов? Тебе ж ніхто мотузком сюди не тягнув?

— А все-таки скажи правду, Антоне Антоновичу, чи подобається тобі оцей Притула?

— І чого ти присікався до мене? Ну, людина, як людина. Розумний, знає господарство, за справу вболіває, прислухається до людей. А що він не святий, як ти того хочеш, то це правда. Святих не буває, хіба тільки на іконах.

— А я тобі скажу, що ти думаєш про нього зовсім інше, але боїшся одверто говорити. А я нікому не боюсь різонути правду. Скажу тобі: він справжнісінький кар'єрист. Де докази? А сьогодні. Нарада. Секретар райкому лупить смертним боєм присутніх, а цей апостол сидить, як теля. Він, бачите, добрий. Скінчилась нарада, запрошує на вечерю. І кого запрошує? Директорів МТС, тих, кого найбільше шмагав на нараді секретар. Ні, це не що інше, як демонстрація проти секретаря, підлий підкоп. Бачиш, секретаря не запросив на подвійний свіжак.

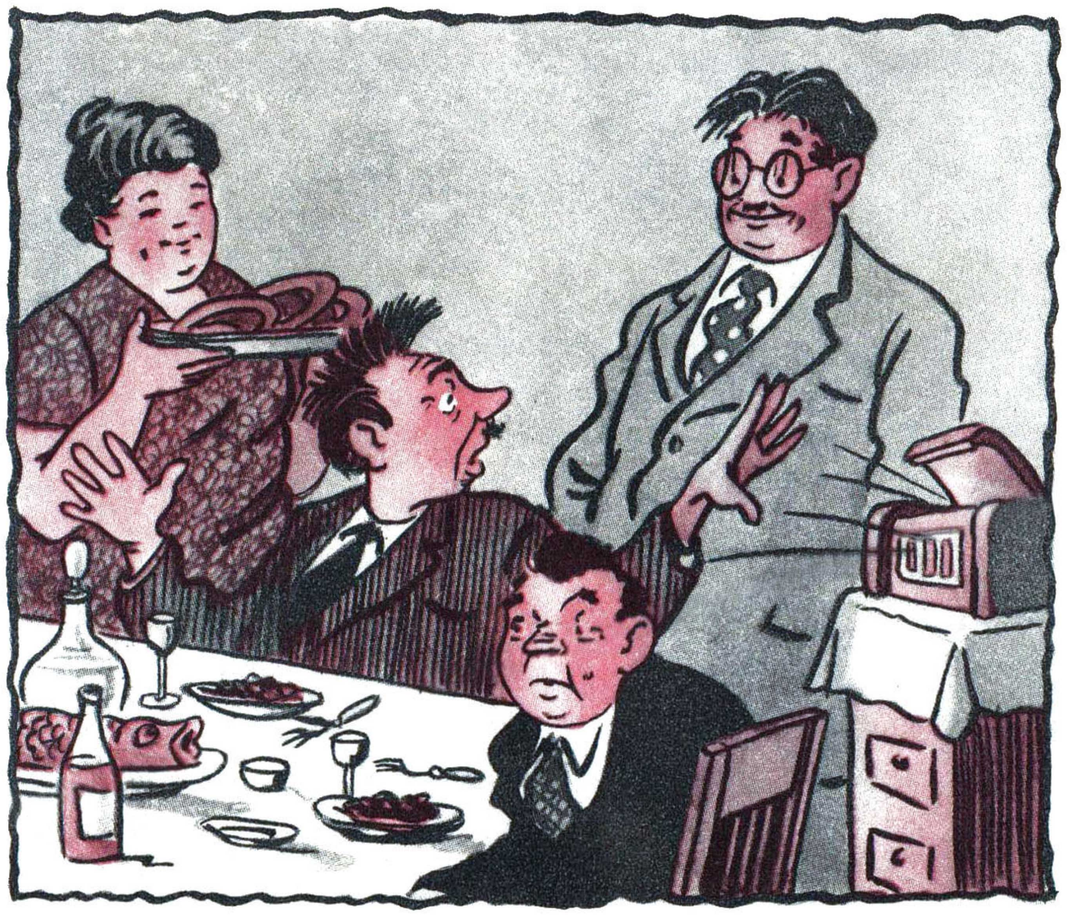

— А знаєш за що я тебе не люблю, Каламутний? За непослідовність у твоїх міркуваннях. Зараз начебто захищаєш секретаря райкому, а годину тому що ти говорив? Ти ж цілий цебер грязюки вилив на нього! Скажи мені, і чого ти такий сварливий? Ти просто потенціальна свекруха. Тобі ніколи нічого не подобалось і ніхто не подобався.

— А це тому, що я людина пряма: що думаю, те й говорю. Ти з ними обома цілуйся. Це справа твоя, але, на мій погляд, вони обидва й доброго слова не варті. Оце я так думаю і так говорю.

— І думаєш ти погано, і говориш погано. Ніяк не збагну, чого ти на них так уївся? А з Притулою ви ж ще, здається, й земляки, з одного села?

— То що ж, що земляки? Це такі земляки, які з тобою тільки до першого міліціонера. Я можу розповісти про наше земляцтво. У нього й батько покійний був такий люципер, як він, а дід його конокрадом був. Здається, десь у тюрмі й помер. А як ми не любили його батька, як ще хлопчаками були! Воювали з ним, як із запеклим ворогом. Садок був у нього величезний, а в садку тому — рай, та стеріг він його, гаспидська душа, з собакою. Скрізь ми вже яблука пообривали. Лишились тільки у Притули. «Вартуй, вартуй,— говорили ми,— однаково обпелехаємо до цурки». Старий спав у великому кадубі. Покладе, бувало, діжку боком, постелить там дранку і спить собі, а собака по низенькому дроті гуляє по саду з кінця в кінець. Та не стало собаки (отруїли ми його). Підкрались уночі, накрили старого діжкою, зверху пригнітили важкими каменями і садок таки обпелехали. Вранці Притулиха насилу вирятувала старого з-під гніту.

— А ще було таке,— продовжував, захопившись, Каламутний,— прибігаємо до Притулихи і кричимо на всі заставки: «Бабо! Ідіть швидше на берег, дід утопився!»

Баба — на берег. Як гляне, а з води тільки чоботи стирчать.

— Ой, лишенько! Ой, людоньки! Рятуйте, хто в бога вірує!..— Та в воду. Хапає за чоботи, падає, а з води витикаються два дрючки, що ми в пісок повстромляли. Дід виходить з-за кущів у самих підштаниках. «Чого репетуєш, як навіжена. Всю рибу пополохала».

А коли стали парубчаками, то перейшли у вищий клас. Наберемось, бувало, горілки, як жаба мулу, і пішли до діда Притули «транспорт ладнати». Коли дід зрихтує звечора все для подорожі в Рогозівку на базар, ми прийдемо вночі, познімаємо з воза колеса і порозтикаємо їх геть усюди. Одне на грушу виволочимо, друге в річці втопимо, третє на бовдур учепимо, четверте сусідові підкинемо. А воза поставимо на колодки. Встане дід раненько, як ще й не сіріє, запряже кобильчину гніду, посадить бабу. «Н-н-о, Гніда» і... геп на землю. «Злазь, стара, приїхали... Гаспидські ви душі, щоб ви вже коліньми їздили!» Бувало до сліз доведемо старого.

— О, тепер мені зрозуміло, що старий Притула був людоїдом. А що тобі поганого зробив молодий?

— Мені особисто нічого, але я за людей вболіваю. Головний дефект його у тому, що він дурень такий, як і його батько. Яблучко далеко від яблуні не падає...

Раптом одчинилися двері. До кімнати увійшли Іван Онисимович з дружиною. На величезній сковороді шкварчала і дуже приємно пахла риба, на блюді красувались рум'яними боками свіженькі ковбаси. За хвилину зібралась вся сім'я Івана Онисимовича, потім прийшов секретар райкому.

Відчинили вікно. Знадвору потягло прохолодою і густим ароматом матіоли.

— За що ж вип'ємо, товариші? — запитав господар.

— Давайте за хороших людей,— запропонував Антон Антонович Щербина.

— З великою охотою за всіх присутніх і в першу чергу за люб'язних хазяїна і хазяйку, яких ми так щиро всі поважаємо,— підхопив Каламутний.

Випили по чарці, почали закушувати. Раптом хазяїн підвівся з місця, підійшов до якогось апарата.

— О, братці, я й забув. Зараз буде сюрприз. Мені оце в Києві товариші подарували звукозаписний апарат. Демонструється перший запис. Назовемо його так: бесіда директорів МТС на самоті.

Каламутний зблід. Присутні уважно вислухали все. Тільки в одному місці Каламутний не витримав. Він підскочив і істерично вигукнув:

— Це неправда! Я цього не говорив!

Вечеря пройшла в дружній обстановці.

Н. БУГАЄНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Скільки, на твою думку, коштує мрія?

Колгоспники нашої артілі ім. Кірова вже давно мріють про спорудження ставка. Два роки тому правління уклало договір з Полтавською машинно-меліоративною станцією. ММС роботи й досі не закінчила, але вже стягла з колгоспу за нездійснену мрію понад 30 тис. крб. Чи не забагато?

Хочеться помріяти про той час, коли дирекція Полтавської ММС сумлінно і точно виконуватиме свої зобов'язання. Але ми дуже боїмося, що і за цю скромну мрію доведеться платити колгоспні гроші.

П. ТИМЧЕНКО.

Зіньківський район, Полтавської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Уяви собі, що у тебе порвався шнурок у черевику. Ти йдеш у крамницю купувати заміну, а там тобі кажуть:

— Шнурки продаємо тільки разом з черевиками...

Ти скажеш, що до такої «нагрузки» може додуматись тільки людина, яку в ніжному дитинстві хтось ляпнув важким черевиком по голівці...

Це правда. Але скажи, чи набагато розумніше чинять ті, що продають стекла до ламп тільки з лампами разом?

Тобі сказати адресу таких мудреців?

Будь ласка: заглянь у яку завгодно крамницю Мелітопольської райспоживспілки (Запорізької області).

Поцікався, Перче, де сидить оте споживспілчанське світило, що додумалось до такого безглуздя.

А заодно запитай і Укрпромраду, скільки ще років там замість стекол будуть обіцянки видувати.

СПОЖИВАЧІ.

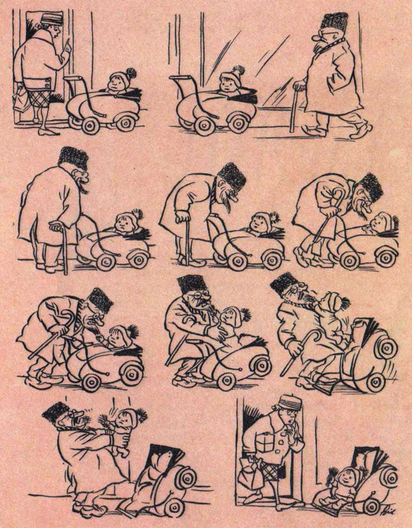

Забавив...

(Мал. Х. БІДСТРУПА. «Ландогфольк»— Копенгаген).

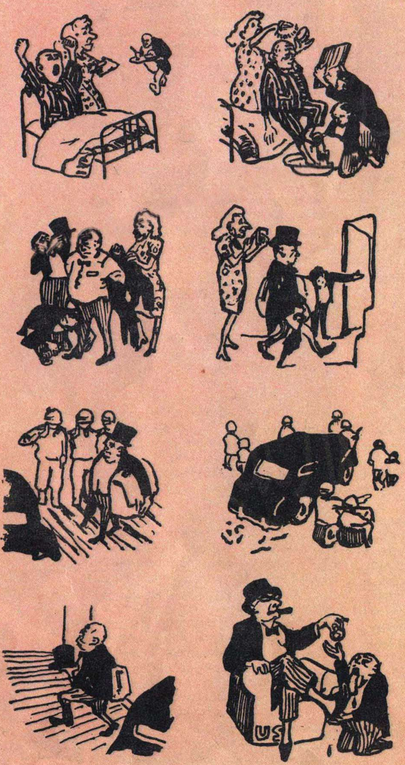

День Лі Син Мана.

(Корейська карикатура).

ДВІ МИСЛИВСЬКІ ПРИГОДИ

Перша пригода трапилася біля Логвинового хутора, у забороненій для полювання зоні. У неділю тут появилася «Победа» ЩЗ 69-34. З «Победи» вийшли два солідних мисливці і давай палити в усі боки.

Почули ту пальбу інспектор по охороні хутрового звіра т. Семко, сержант міліції т. Іргунов, мисливець т. Горобець і автор цих рядків — та до мисливців.

— Хто такі,— питаємо,— і за яким правом у забороненій зоні браконьєрствуєте?!

Як зчинили ж стрільці галас:

— Які ми браконьєри?! У нас права!!! — І замість мисливських квитків розмахують якимись мандатами.

Перевірили ми ті мандати й виявили, що то не звичайні браконьєри, а директор заводу т. Тарасенко й секретар Горлівського міськкому партії т. Судейко...

Друга пригода трапилася тієї ж неділі.

Тут же в районі Логвинового хутора з'явився ще один браконьєрський десант із Горлівки. Прибув він на машині ГАЗ-67 УХ 79-24. Висадкою десанту керував якийсь Фролкін Василь Іванович. Він пред'явив нам липове посвідчення мисливського інспектора, підписане секретарем виконкому Горлівської міськради т. Власовим і головою Горлівської ради товариства мисливців і рибалок Рєзниковим.

І цієї пригоди ми не могли не описати. Спеціально для голови Горлівської міськради. Він повинен знати, хто в нього підписує липові посвідчення!..

А. ДЕГТЯРЬОВ,
голова райради товариства мисливців і рибалок.

Дебальцево,
Сталінської області.

ПОПУЛЯРНЕ ІМ'Я

На під'їзних шляхах до Щемилівського цегельного заводу (Полтава) — ями, вибої, баюри. Директора заводу т. Татарка це не турбує...

(З листа до редакції)

В Полтаві вже ввійшло у нехорошу моду
Постійно згадувать директора заводу:
Коли машини там буксують у негоду,
Шофери згадують директора заводу.
Під скати сунучи каміння чи колоду,
Шофери згадують директора заводу.
Як радіатори занурюються в воду,
Шофери згадують директора заводу, —
Та як ще згадують!
Але ніхто не знає,
Коли ж директор їх згадає.

П. ГАЙ.

ВОДОГРАЙ

Шкода нам тих, хто ще ні разу не бував у П'ятихатках на Дніпропетровщині. Чудове містечко. Впорядкований районний центр. Багато є в ньому цікавих, мальовничих місць.

Та, мабуть, найвизначніше місце — центр райцентра. Особливо тепер, узимку. Надворі хуга, мороз, а на центральних вулицях П'ятихаток б'ють фонтани.

Та хіба ж так б'ють!

Вода з цих фонтанів заливає вулиці. Розливається на шляху, утворюючи вельми просторі й абсолютно безплатні ковзанки.

Дітям, розуміється,— радість. А от дорослі — ті мають халепу з тими фонтанами. Вони б'ють із труб водопроводу, прокладеного від водної магістралі залізничного вузла до окремих підприємств та організацій міста.

Замінити б поіржавілі труби водопроводу, відремонтувати б його — та нікому. На одному кінці його стоїть Михайло Мартинович Гусаров і кричить:

— Я — це я, начальник водопостачання залізничного вузла, а водопровідна магістраль — не моя. Вона лежить на території Заїкіна, хай він її й ремонтує.

— Ну й що з того,— гукає з другого кінця завідуючий П'ятихатським міськкомунгоспом Яким Зіновійович Заїкін,— що магістраль на моїй території?! А на балансі в комунгоспі вона не лічиться. Ремонтувати її не будемо!

Отак і перегукуються вже не перший місяць. А фонтани — б'ють... А вода — тече...

Живе Боровик, поживає,
Конторою управляє.
Права рука
У Боровика
Надзвичайно легка,
Винятково легка.

Нею він працює завзято,
Переборює труднощів багато,
Хиби виживає,
Недоліки виправляє, —
І все, завдяки одному секрету,
Не виходячи з кабінету.

Кажуть Боровикові недавно:
— На жаль, з цифрами не все
справно.
Докладали ж неначе всі сили,
А план провалили...
— Нічого, друзі! — гукнув
Боровик. —
Не забудьте, що я чарівник.
Цифру хочете мати хорошу?
Це я можу.

Махнув він рукою раз і ще раз:
— Нехай буде усе гаразд!

І, немов по велінню казкової щуки,
Дивні стали творитися штуки:
Усе колесом закрутилося,
Недороблене — доробилося,
І за два-три моменти
Необхідні проценти
І все інше з'явилося.

Вас цікавлять деталі й подробиці?
Вас цікавить, як фокус робиться?
Ні, аж доки не стукнуть по шиї,
Боровик таємниць не розкриє,
Не розкаже, що вся його сила
В основному походить від мила,
Бо, хоч пише він звіти чорнилом,
Очі часто замилює милом.

Ой, дограється він та домилиться:
Буде в милі вся потилиця!

П. ГЛАЗОВИЙ.

Браніслав НУШИЧ

МОЯ здібна ДИТИНА

Мені самому дивно, що я вмію передбачати багато подій і явищ. Так, уже через п'ять місяців після вінчання я передбачив, що в мене будуть діти.

Першим знайшовся син з голубими очима, які зробилися згодом крапчастими, зеленкуватими, карими, і, нарешті, зовсім чорними.

Це був жахливий хлопчисько з дивовижними примхами. Він, наприклад, відчував велику насолоду, коли висмикував з моїх вусів волосинку по волосинці. А я, ледве стримуючи сльози від болю, дозволяв йому робити це, бо теща розтлумачила мені, що я повинен терпіти, оскільки для батька мусить бути найбільшою насолодою те, що син висмикує йому вуса. Більш того, щоб украй втішити мене, теща навіть підбадьорювала мого тирана, примовляючи весь час: «Смик, смик, смик!»

Правда, це ще був тільки початок, а напочатку з дитиною возиться мати. Та ось минуло кілька років, і син настільки виріс, що всі турботи про його виховання перейшли до батька, тобто до мене.

Коли я кажу «турботи», то це не звичайні слова, ви самі побачите, що це й справді були турботи.

Доки мій син хвацько стрибав через чужі паркани, я все ще тішив себе думкою, що він буде Ганнібалом і в майбутньому перемахне через Альпи. Доки він стрибав через мою голову, я тішився з того, що бачив у ньому Мілоша Войновича*), який перестрибував через трьох коней з вогненними мечами на спинах. Доки він крав у сусідів крашанки, я все ще сподівався, що він стане великим завойовником Наполеоном.

Але він незабаром почав викидати такі коники, що мені вже нічим було тішити себе, бо ні серед політичних діячів, ні серед діячів культури я вже не міг підшукати відповідного порівняння.

Він, наприклад, побив шибки в вікнах сусіднього дому. І це ще нічого, бо в свій час багато великих людей били шибки у сусідів. Але одного разу він узяв моє найкраще літнє пальто, відрізав од нього полу й зробив з неї прапора. Під цей прапор він зібрав величезне військо й, оточивши мій будинок, подав знак до нападу. Незважаючи ні на вікна, ні на город, ні на все інше, його військо захопило фортецю й на правах переможців учинили справжню різанину: вони поскручували голови всім курчатам.

Розумієтся, ця подія глибоко засмутила мене насамперед як батька, а потім і як власника загиблих курчат.

Про свій жаль я розповів дружині, і її це, розуміється, теж засмутило. Того ж вечора, як і годиться засмученим батькам, ми зібрались на раду, щоб обмінятися думками. Дружина вважала, що наш син — дуже здібна дитина, викапаний я. Я був згоден з нею, але вважав, що мій здібний син занадто вже демонструє свої здібності й, марно розтринькуючи їх, убиває в собі майбутню велику людину.

Я, звичайно, не можу сказати, що дуже хотів би, щоб мій син ПОПОВНИВ РЯДИ ЗАЙВИХ і некорисних для Сербії людей, я просто боявся, що він виросте дуже здібним. Я був певен, що, коли він буде дуже здібним, то, по-перше, він ніколи не стане міністром, а по-друге, ще чого доброго навчиться підробляти ревізиційні квитанції або гербові марки і, ставши відповідальною особою, складатиме явно фальшиві звіти й вишукуватиме пристойні приводи, щоб привласнити частину державного податку, або почне писати доноси на своїх знайомих і друзів, одне слово, робитиме, те, що роблять здібні люди в Сербії. Розуміється, з таким здібностями його відразу ж призначать начальником округи, або головою громади, або збирачем податків, або листоношею, або, в найгіршому разі, скарбником у якій-небудь фінансовій установі. А мені однаково не подобалися всі ці посади, і тому я був проти того, щоб мій син був дуже здібним.

Турботи про майбутнє сина не давали мені спокою, як не дають вони спокою взагалі кожній людині, а батькові здібної дитини й поготів. Моя дружина поділяла ці турботи, як і взагалі хороші дружини поділяють турботи з чоловіками. А наше чадо, остаточно, мабуть, одмовившись од думки стати Ганнібалом, Войновичем або Наполеоном, одного прекрасного дня утопило кішку, а я певен, що ні Ганнібал, ні Войнович, ні Наполеон кішок не топили.

Турботи про майбутнє сина змусили мене звернутися за порадою до одного із найвидатніших педагогів, члена ради освіти, неодмінного члена всіх комісій по реорганізації навчання, творця багатьох навчальних програм, почесного члена товариства виховання дітей, а, крім того, ще й автора знаменитих праць: «Матн як вихователь дитини», «Родина як вихователь дитини» (I, II, III томи — ще незакінченої праці), «Як виховати в дитини почуття громадянського обов'язку» (публічна лекція), «Помилки дітей» (з девізом на обгортці «Помилки дітей суть помилки батьків») і так далі.

Учора я був у пана педагога й дуже шкодую, що потурбував його, відірвавши від справ, які, як він сам сказав, стосуються проблем виховання дітей.

Він запросив мене сісти, але не встиг я це зробити, як з диким криком зірвався з місця, вельми непристойно обмацуючи себе перед паном педагогом.

— Ай, ай, ай, — убитим голосом пробелькотів педагог і теж почав обмацувати мене. — Вибачте, тисячу раз вибачте! Це все мій старший, такий шибеник! От бачите, встромив голку в стілець... Він це часто практикує. Ви вже вибачте...

— І ви часто маєте нагоду спостерігати, як ваші гості схоплюються з стільця? — з деяким єхидством спитав я. Але тому, що я був не звичайний гість, а прохач, то швидко заспокоївся й сів.

Щойно я почав викладати свою справу, як верхня половина скляних дверей до сусідньої кімнати раптом з брязкотом розсипалась, і до моїх ніг упала пантофля.

— Живко, — вигукнув пан педагог, — що ж це ти в дідька робиш?

Крізь розбите скло просунулась мила дитяча голівка й сказала:

— Я стріляю в маму, бо вона не дає мені ключа від буфета.

— Ай, ай, ай! Як тобі не соромно! Хіба ти не бачиш, що в мене гості?!

Дитя весело глянуло на мене й раптом скорчило таку бридку гримасу, ніби це я не давав ключа від буфета.

Нарешті, пан педагог глибоко замислився й почав читати мені грунтовну лекцію про те, як я повинен виховувати дитину й що слід читати з цього приводу, особливо настійно він рекомендував свої праці, переконуючи мене, що я сам винен у всіх витівках мого сина. Запустивши сухорляві руки в патлате волосся, великий педагог патетичним тоном повторив слово в слово девіз з обгортки своєї капітальної праці: «Помилки дітей суть помилки батьків!».

Але цієї хвилини з вулиці почулися дрібушки дитячого барабана, і перед вікном кабінету промарширували понад півсотні хлопчиків, вишикуваних по-солдатському. Командував загоном старший син великого педагога, попереду несли прапор із червоного ситцю. (Саме в цей момент пан педагог помітив, що на вікні не вистаає однієї завісочки). Кожен солдат ніс на плечі палку, а на голові в кожного красувався трикутний паперовий капелюх.

Великий педагог подивився у вікно; спочатку він дивився спокійно, але потім сполотнів і тремтячими руками відкрив шухляду свого письмового стола. Побачивши порожню шухляду, він з жахом сплеснув руками.

— Ах, добродію, ой, ой, ой!

— Та скажіть же ради бога, що сталося? — спитав я.

— Все пропало, господи боже мій, все пропало! — голосив великий педагог. — Шість місяців підряд удень і вночі писав я четверту частину капітальної праці «Родина як вихователь дитини». Десять днів тому я, нарешті, закінчив її. Подумайте, лише десять днів тому...

— Це дуже добре, але я не розумію, чому ж ви...

— Та хіба ви не бачите ці капелюхи? Це ж мій старший узяв з шухляди рукописа й пробив з нього капелюхи для свого війська...

Є люди єхидні, я сам належу до них, і їм така хвилини буває смішно. Мене це Інтерв'ю цілком задовольнило, адже ж мій син — не син великого педагога. І хоч я не засміявся, проте, не міг не зауважити:

— Мені здається, пане професоре, що ваш старший син дуже здібний хлопчик. У майбутньому він, напевно, стане хорошим і суворим критиком і, найголовніше, буде противником теорій, з яких, як видно, він уже тепер робить капелюхи.

— Що подієш! — зітхнув великий педагог.— Ви ж знаєте — швець завжди ходить без чобіт.

По цих словах я попрощався з ним і пішов додому, думаючи, яка це утішлива приказка: «Швець завжди ходить без чобіт».

Дома мені повідомили радісну новину: мого сина врятували.

Виявляється, він упав у колодязь, хоч і не повинен був туди падати. Кажуть, він хотів штовхнути в колодязь одного з своїх приятелів, але посковзнувся і впав туди сам.

Ну, коли врятований, то й слава богу! Надалі буде обережнішим, і, раніш, ніж штовхнути кого-небудь у колодязь, постарається зробити так, щоб самому туди не потрапити.

Переклад з сербсько-хорватської.

*) Мілош Войнович — персонаж сербського народного епосу.

На останній сесії НАТО країни — учасниці Північно-атлантичного пакту вирішили продовжувати гонку озброєнь.

Мал. Р. МАТУСЕВИЧА

Одчайдушні каНАТОхідці.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Розв'язки головоломку.

Від села Теплиці до районного центра Арциз — 7 кілометрів. А їздять люди 21 кілометр. Туди 21 і назад 21. Чого це їх так носить?

Підкажемо тобі.

Шлях, що веде від Теплиці до Арциза, перетинає залізниця. На ній було два переїзди. У 1954 році тут мандрувало якесь залізничне начальство. Щоб залишити про своє перебування пам'ять (нехай і погану), воно наказало закрити переїзди.

Два радгоспи і два колгоспи возять багато хліба на Арцизький пункт «Заготзерна». І всі змушені гнати автомашини кружним шляхом через села Червоноглинське, Миропілля, а взимку буксувати на високій горі біля хутора Нагірного. Скільки того пального марно витрачається, скільки покришок стирається, скільки ресор ламається!

Зверталися районні організації до управління Одесько-Кишинівської залізниці з проханням відкрити переїзд, але звідтіль навіть відповіді не одержали. Як кажуть: з нашої Парасеки ні серця, ні ласки.

Передай, Перче, керівникам залізниці цю головоломку. Сподіваємось, що у них вистачить кебети її розв'язати.

П. ДАНИЛІВ.

Одеська область.

Були горілку, були наливку...

Одного базарного дня на вулицях Острога з'явилася людина з кошиком на плечі. У тому кошику ще ворушили жабрами коропи. Людина раз по раз зупиняла прохожих і питала:

— Де живе Ясак?

— А ось, — показали йому на невеличку хатку.

— Ви Ясак? — спитала людина з рибою.

— Так, я Ісак! — відповіла людина з годинником у руці, виймаючи з ока лупу.

— Ось вам риба! Голова колгоспу прислав.

— Не треба мені риби! — замахав руками Ісак.— Немає за що мені рибу давати.

— Так ви ж заступник голови райвиконкому?

— Ніякий я не заступник. Моя справа годинники, а заступник голови райвиконкому Ясаков живе в іншому місці.

Риба була вручена адресату. Приніс її обліковець колгоспу ім. Молотова Лавренюк. А передав її голова колгоспу Ляшевський. Грошей за рибу ніхто не просив і ніхто не платив.

Звістка про те, як обліковець прийняв Ісака за Ясака, з базару розлетілася по всьому району. Всі сміялися. Сміялися навіть на бюро Острозького райкому партії, коли розбирали цю справу. А коли в районі говорять про виловлення риби в колгоспних ставках, всі ще й тепер сміються і поглядають на Ясакова, якому рибки захотілося. Стали йому ті дзеркальні коропи поперек горла, так стали, що й до цього часу в люстро на самого себе дивитись соромно. Добра була рибка, та погана юшка...

Недавно побували ми в колгоспі ім. Молотова. Захотілося нам познайомитися з людиною, яка роздає закуску цілими кошиками та ще й безкоштовно. І познайомилися.

Голова колгоспу Анатолій Денисович Ляшевський виявився молодою людиною з опухлим від безпробудних випивок обличчям. Приплив він із Житомирської області, де закінчив трирічні курси голів колгоспів. Деякий час працював агрономом. А тут якраз треба було замінити голову колгоспу в с. Курганах. У Ляшевського документи були справні, і районні керівники вирішили поставити його. І поставили, а він... падати почав. Як вип'є, так і падає!

— Чому це у вас, Анатолію Денисовичу, характер такий нестійкий? — питалися колгоспники.

— А тому, що в мене немає достатнього досвіду,— відповідав Ляшевський.

А коли набрав деякого досвіду,— почав ходити з хати в хату, як той дореволюційний піп. У селі ж, як на гріх, майже щоденно то заручини, то весілля, то іменини, то хрестини, то входини, а то, дивись, хто-небудь і по облігації виграв. І почав голова ходити в гості і проханий, і непроханий. Майже кожна така процедура закінчувалася винесенням тіла Ляшевського. Односельчани здорово навчилися це робити. Беруть утрьох за руки та за ноги і тягнуть голову через усе село до жінки.

Добрі люди пробували обережно натякнути голові:

— Пора, чоловіче добрий, за розум взятися. Не все ж пити — треба й похмелитися...

Та де там. Він навіть жарту не зрозумів. Тричі на зборах розбирали питання про поведінку Ляшевського і тричі він заперечував свою вину, вимагав «експертизи».

Кажуть, голова не буває ні в корівниках, ні в курнику, ні в клубі. Але це неправда — злі язики наговорили. Буває Ляшевський у корівнику. Одного разу завітав туди і ліг спати біля бика. Жалісливі доярки прикрили його мішком, щоб не змерз. Буває голова і в курнику: якось і там переночував курям на сміх. Заходить інколи і до клубу: на збори, коли обговорювалось питання про моральне обличчя голови, з'явився в такому вигляді, що всі жінки розбіглися. Ще й таке було: п'яний голова зчепився битися з одним хлопчиськом. А той з переляку набив голові на лобі гулю і втік. П'ять днів не виходив Ляшевський з хати, все ложку до гулі прикладав.

П'яному, кажуть, і море по коліна. Перестав Ляшевський зважати і на партійну організацію, і на колгоспний актив. Завів, як той п'яний Каленик:

— Сам собі я голова!

За рік було всього троє чи четверо загальних зборів колгоспників, і навіть правління збирається не кожного місяця. Так за методом «а я сам, а я сам» два роки працює «падаючий» голова. І господарство падало, падало, доки зовсім не впало.

— Як гуляв, так гуляв,— ні чобіт, ні халяв! — говорять колгоспники.

Господарство ще недавно передового колгоспу скотилося майже на останнє місце у районі.

Не забезпечена тепла й сита зимівля худобі. Не підготовлена кормова база. Мало заготовлено сіна, соломи, полови, силосу. Коровам дають нездрібнену солому, а соломорізка стоїть без руху. У корівниках є автопоїлки, а води в них нема, тому що не про воду думає Ляшевський. У нього одне в голові:

— Ой, хто б підніс, а ми б випили!

І дивне явище: чим гірше годують корів, тим краще вони дояться. Щодня Ляшевський видоює з стелі й передає по телефону такі «зведення» про надій молока, наче в нього спросоння в очах двоїться. На молокозавод потрапляє лише половина вказаного у зведенні молока. Решта іде на так звані «виробничі потреби», тобто на випій телят, хоча зараз на фермі лише одне теля!

Не можна сказати, що Ляшевського ніхто не підтримує: його шанують ледарі, яких він не переобтяжує роботою, розкрадачі соціалістичної власності і п'яниці, для которих він — перший друг і товариш по чарці. А чесні колгоспники втратили віру в свого голову!

Їздить він на першу бригаду до бригадира Дмитрука, як до буфету. Там знають його «слабинку» і обов'язково підмогоричують. А він радий старатися — намогоричується по самі вуха. І, мабуть, не знайдеш там жодної хати, де б не гостював голова.

Не повезло колгоспові і з тракторною бригадою Оженинської МТС, про яку кажуть:

— Бригада — пий, та мало!

Бригадир Коломийчук і обліковець Бондар так п'ють, що рідко просипаються. Проспали вони майже всі польові роботи. Навесні вийшли в поле з непідготованими плугами. Трактор «НАТІ» не працював ціле літо. Дизель простояв у полі два тижні. Під час осінньої сівби, навіть у суху погоду, не могли орати. Минулого року засіяли пшеницю по такій кірці, що її й диски не могли вгризти. Посіяна пшениця відразу ж вимерзла. Колгоспники обурювалися. Обурювався і Ляшевський, але тільки на словах, а на ділі — підписав акт, що польові роботи тракторна бригада виконала... на добре!

Керівники сусідніх колгоспів не раз говорили в районі:

— Для чого ви тримаєте такого голову? Гробить він господарство!

Але їх не послухали. Панькаються з Ляшевським, як з маленьким. Викличуть його до району, «накачають», а він вийде з кабінету і сам «накачається». Так іде два роки ця перекачка з пустого в порожнє. Спочатку він п'є і його лають, а потім його лають, а він п'є...

— Не можна часто міняти голів,— заспокоювали себе районні керівники,— це може шкідливо позначитися на роботі. Документи справні: агроном, спеціаліст, що ж ще треба?..

Якось голова Острозького райвиконкому т. Мальований підібрав п'яного Ляшевського в степу, привіз до села і здав його дружині. Проявив, так би мовити, піклування про напівживу людину. Така вже т. Мальований добра та сердечна людина! А Ляшевський наступного дня уже продовжував похмелятися.

Так лібералізм підтримує алкоголізм!

І доводиться тепер керівним районним працівникам розплачуватися за своє м'яке серце. Вони, а не голова колгоспу, здобувають для колгоспу корми, жом, концентрати, пальне. Любиш катати п'яного голову — люби і господарство його з прориву вивозити.

А Ляшевському це тільки на руку. Бачить він, що за нього працюють, візьме рушницю і піде в робочий день зайців бити. Та він, правда, і без мисливства щодня убиває трьох зайців: ситий, п'яний і ніс у тютюні... А робота не ведмідь, у ліс не втече,— добре, що в районі сидять дбайливі люди, не дадуть довести колгосп до біди. А біда у колгоспі ім. Молотова давно вже одна — голова. І чесні колгоспники чекають не дочекаються, коли Ляшевського якщо не виведуть, то хоч би винесуть з їхнього колгоспу.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Острог,
Ровенської області.

ПІД КРИСЛАТОЮ КЛЮКВОЮ

Ні, що не кажіть, а крислата клюква все таки існує. Дарма кажуть, що це тільки іронічний вираз, який вживають для визначення чогось неправдоподібного. Крислату клюкву, не фігуральну, а цілком реальну ми виявили в управлінні місцевої промисловості Міністерства промисловості продовольчих товарів УРСР.

Якось на початку літа минулого року редакція одержала листа про те, що в Камінь-Каширську, на Волині, дуже повільно будують млин, гостру потребу в якому відчувають і місцева промисловість, і, особливо, всі навколишні колгоспи. Перець звернувся тоді до міністерства. Незабаром, 16 червня 1956 року, до редакції з міністерства надійшла відповідь, підписана заступником начальника управління місцевої промисловості Ященком.

Ф. Ященко повідомляв:

«Спорудження цегляних стін 3-поверхової будови млина закінчено... Придбано технологічне устаткування... Будівельні роботи будуть завершені до 15 серпня, а монтажні роботи і введення млина в експлуатацію — в IV кварталі цього (1956) року».

Відтоді минуло понад сім місяців. Камінь-Каширський млин, як запевняв т. Ященко, повинен уже працювати на повний хід. А насправді? Насправді, повідомляють з Волині, на будові майже ніяких змін не сталось.

Хто ж може після цього сумніватися, що Ф. Ященко змолов свою відповідь під крислатою клюквою?

Деякі читачі, напевне, заперечать: ви обіцяли нам розповісти про реальну крислату клюкву, ви вживаєте цей вираз знов-таки як фігуральний.

Стривайте! Якщо справжньої крислатої клюкви в управлінні місцевої промисловості міністерства нема, то чим же можна тоді пояснити таке дивне явище: в приміщенні майбутнього Камінь-Каширського млина і зараз можна побачити 75 бочок... з клюквою.

Правда, дехто твердить, що ці бочки належать Камінь-Каширському райхарчопрому, який перетворив недобудований млин на звичайний склад. Але це не спростовує, а тільки підтверджує наш висновок: це — реальні, зрімі плоди управлінського керівництва. Які керівники — такі й ягідки.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Не знаю, чому, але в народі частенько не дуже розумних людей порівнюють з затичками.

— Та він же, — кажуть, — як пробка...

А я тобі хочу розказати про дивну пробку, яку ні з чим не можна порівняти. Наш колгосп недавно купив її за 55 тисяч карбованців.

Почалося це так. Побудували у нас, у Малинівці, в колгоспі ім. Хрущова нові корівники. Корівники хороші, а води близько нема. Запросило правління з Миколаєва меліораторів, якими керують т. Тищенко і старший виконроб т. Скрипник.

Приїхали меліоратори, проколупали в землі дірку, загнали в ту дірку трубу, трубу заткнули пробкою, одержали гроші та й повернулися в Миколаїв. А води — нема...

Що ж нам робити, Перче, тепер? Ждати, коли вода вдарить з-під землі і вирве пробку, чи спробувати вирвати гроші, за ту пробку заплачені?

Д. МОЗОЛОВСЬКИЙ.

Ново-Одеський район, Миколаївської області.

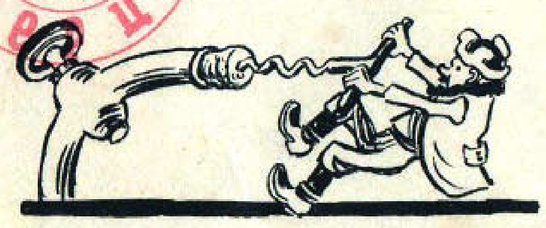

Мал. К. АГНІТА

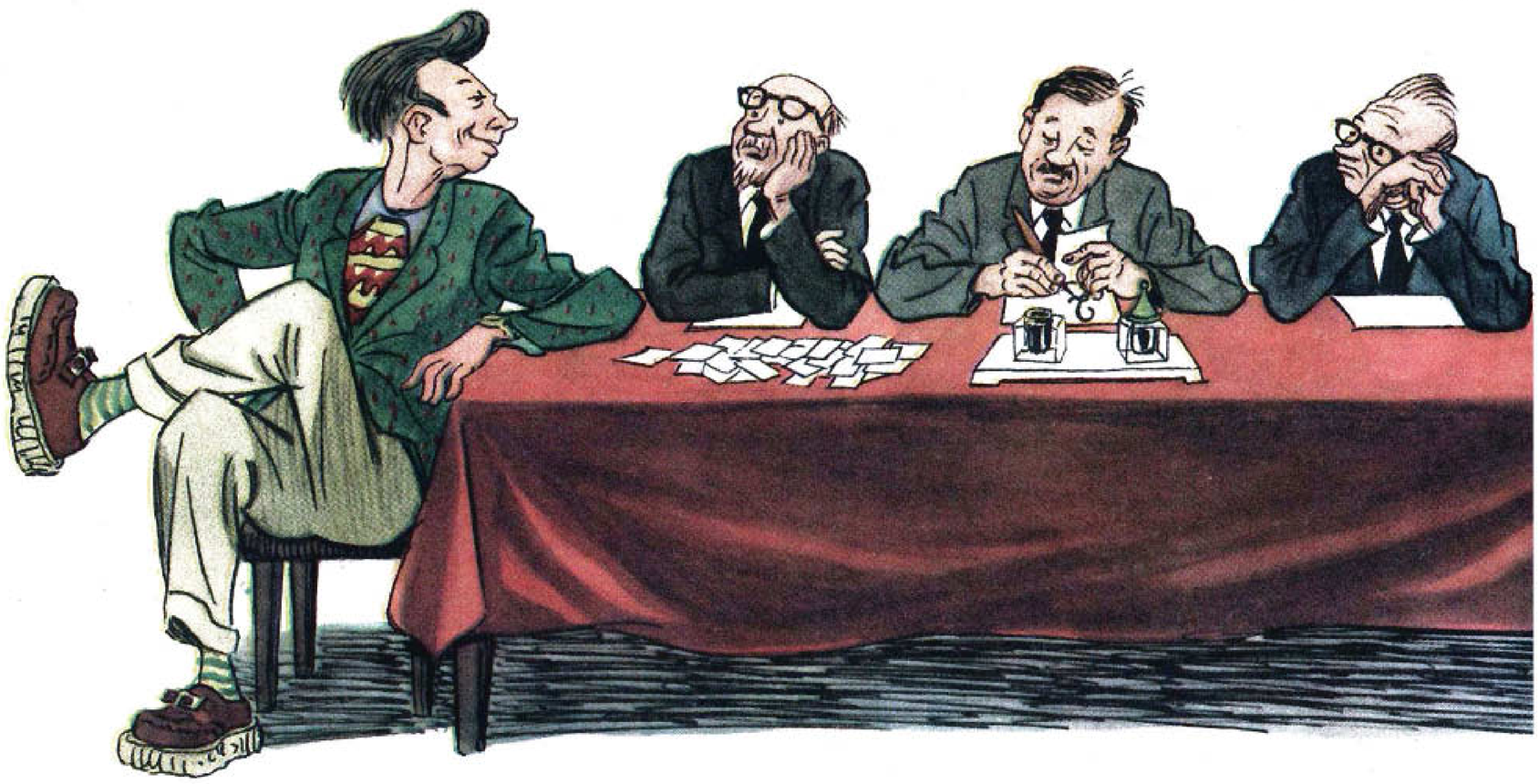

ЗНОВУ ДВІЙКА

(Університетський варіант відомої картини)

ПОТІШИВ

Шахтарське місто Гірське, Попаснянського району, прикрашають кілька лісків. Минулого літа вони опинилися під великою загрозою — на них хмарою посунула гусінь.

Житель міста т. Гончаренко Ф. І., вболіваючи за ліски (адже в Донбасі кожне дерево — велика цінність) поскаржився на те, що Лисичанський лісгосп не організував боротьби з гусінню. Його скарга потрапила до Ворошиловградського обласного управління сільського господарства.

І ось заступник начальника цього управління т. Симоненко роз'яснив Гончаренкові, що й до чого. У своєму листі він написав:

«У лісах міста Гірське Лисичанським лісгоспом своєчасно проведені винищувальні заходи боротьби шляхом авіахімопилювання».

Правильно написано! Бо й справді, що той Гончаренко знає, сидячи в Гірському? Хіба йому видно, чи були там «винищувальні заходи», чи їх не було?

А далі Симоненко повідомив і про наслідки наступу на гусінь. Виявляється, що «смертність шкідника досягла 95,6 проц.».

Он як ударили по проклятій гусені! Мало не дощенту винищили її.

Але, щоб остаточно заспокоїти скаржника, Симоненко намалював перед ним блискучу перспективу.

«Таким чином,— говориться в листі,— хоч результат авіахімборотьби і хороший, одначе, кількість живих гусениць, які залишились, буде загрожувати об'їданню листя у 1957 році на 84 проценти».

Оце так потішив!

Ніж компонувати такі листи, краще вже підготуватися до того, щоб хоч у цьому році гусінь не шкодила лісам. Бо при таких «винищувальних заходах» вона може не тільки листя, а й вуха пооб'їдати.

ЗАМОРОЧЕНІ ГОЛОВИ

Про їдальню Соколівського цукрозаводу (Крижопільський район, Вінницької області) нічого багато говорити — погана їдальня. Там брудно. Там одноманітні страви.

А треба говорити про людей, до цієї їдальні причетних. Якщо відвідувачі скаржаться голові правління споживчого товариства Гітману, він відповідає:

— Не ваше діло! Не морочте мені голови!

Якщо робітники ідуть до завідуючого їдальнею або повара, їм відповідають:

— Вам не подобається? Не їжте. І не морочте нам голови!

Справді, пора вже дати тим головам відпочинок. І люди відпочинуть від них.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Зроду-віку ти не догадаєшся, чого зичуть наші виборці голові Гуменниківської сільської Ради, Коростишівського району, т. Орєшкіну... Так от знай — зичуть вони йому бодай легенької хвороби! А заодно зичуть вони того ж і голові місцевого колгоспу т. Ящуку...

Не думай, що в нас люди такі зловредні... Ні. Вони бажають того обом керівним товаришам з добрих намірів... А раптом би хтось із них занедужав та й пішов би до медпункту. А краще, щоб удвох разом. Попомісили б вони ногами глину, що обвалилась з намоклої стелі, то, може, і зглянулися б над медпунктом, що третій рік міститься під дірявим дахом.

Я нікому недуги не бажаю, але прошу тебе: порадь, яку процедуру застосувати до тт. Орєшкіна і Ящука, щоб вони звернули увагу на медпункт. Тільки таку порадь, щоб обидва видужали від байдужості.

І. ПОТОПАЛЬСЬКИЙ,

Житомирська область.

НА КАТКУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Дідусю, невже не можна швидше розчистити? Ми вже три години мерзнемо, чекаючи.

У деяких радгоспах погано доглядають худобу, а внаслідок цього — низькі удої.

Мал. БЕ-ША

СТРАШНИЙ СОН ДИРЕКТОРА РАДГОСПУ СВИРИДА НЕДОДАЙМОЛОКА

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Навесні і восени в приміщенні вокзалу Закупне, Південно-Західної залізниці, доводиться ставити греблю, а взимку — провадити снігозатримання. Тільки два роки тому збудовано цей вокзал, але дах на ньому уже немов решето. Тому сніг і дощ вільно падають на голови пасажирів. Сніг у вокзалі добре зберігається, як у хорошому холодильнику.

Будинок, у якому живуть працівники станції, теж потребує термінового ремонту. Про це ми десятки разів нагадували начальнику 5-ої дистанції будов і споруд т. Лєсних, але пам'ять у нього—як решето. Пообіцяє і тут же забуває.

От і виходить: обіцянок у решеті густо, а щодо діла — пусто. Може, хоч цей номер Перця, з нашим листом, затримається в тому дірявому решеті.

В. РАТУШНЯК,
начальник станції Закупне.

С. КОНОВАЛОВ,
секретар парторганізації.

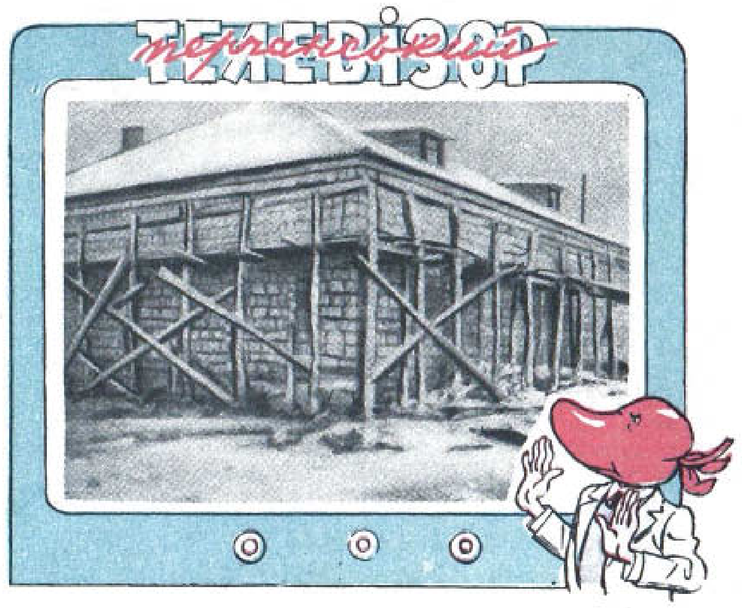

Починаємо нашу чергову телепередачу. Перець веде репортаж безпосередньо з будівництва клубу в селі Неліпівці, Дзержинського району, Сталінської області.

Припорошений легеньким сніжком, стоїть клуб... Чотири роки стоїть! Фундамент, на якому він стоїть, було закладено в 1953 році. У 1954 році вивели стіни. 1955 й 1956 років ледве вистачило на те, щоб навісити двері, вставити вікна й укрити будівлю. Тепер залишається засклити вікна, устаткувати сцену, кінобудку, клубні кімнати, зал. Враховуючи багаторічний досвід будівництва, можна передбачити, що на засклення вікон піде увесь 1957 рік, а на решту робіт, — 1958, 1959 і, мабуть, половина 1960 року...

Наші телеглядачі разом із шахтарями, колгоспниками й сільською інтелігенцією с. Неліпівки хочуть знати, хто це такими запаморочливими темпами будує той клуб. Повідомляємо: будівельна контора житлово-комунального відділу шахти ім. Артема. Представити телеглядачам начальника ЖКВ т. Шубкіна ми не можемо. Він не хоче людям на очі показуватись...

До наступного телебачення, товариші!

Виставка ШИРНЕТРЕБА

ЛІРИЧНИЙ ТЕРПУГ

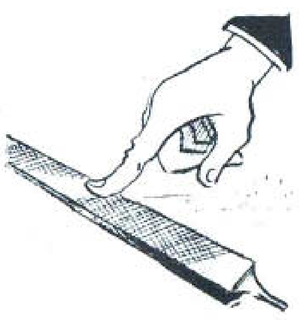

У тригранного 200 - міліметрового терпуга виробництва Ворошиловградського заводу ім. Рудя (директор т. Татолі) лірична назва: бархатний.

Випускаючи такий терпуг, на заводі, очевидно, мали на увазі, що під лагідними дотиками терпуга метал і сам ставатиме бархатним. А виходить навпаки. Раз-два пройшовшись по металу, терпуг скидає з себе свою тонку насічку й стає таким ніжним, таким бархатним, що хоч бери й... викидай його в утиль.

Зрозуміло, що люди так і роблять.

А от навіщо завод випускає цей ліричний утиль, так ніхто зрозуміти й не може.

ВІНИКАМ НА ГЛУМ

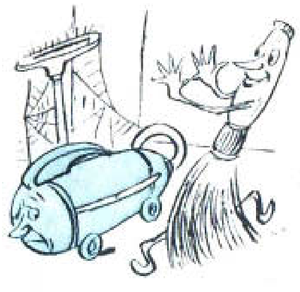

Хороша штука пилосос «Ракета». Купив. Включив — і будь здоров! Усе в хаті блищить, ні тобі пушинки, ні порошинки. Куди тому віникові!

А віник стоїть у кутку і посміхається. Знаємо, мовляв, цю «Ракету». Пошумить-погуде з декаду, а тоді знов за мене візьметесь.

І як у воду дивився.

Через декаду виходить з ладу вимикач у пилососа. Стає він у куток до віника, а останній уже весело по квартирі танцює, з пилососа кепкуючи: «Захотіла «Ракета» віником стати!»

Стоїть пилосос у кутку, з досади порохом укриваючись, а директорові Дніпропетровського заводу т. Єременку хоч би що — продовжує клепати «Ракети» з бракованими вимикачами. Віникам на глум!

НЕВІДПРАВЛЕНИЙ ЛИСТ

Спочатку трохи теорії.

Ви написали листа. Щоб відправити його, треба: взяти конверт, вкласти туди написане, заклеїти, написати адресу, наліпити марку, вкинути в поштову скриньку й «ждати одвіта, як соловей літа».

Тепер трохи практики.

Ви написали листа, купуєте конверт Понінківської фабрики (Полонський район, Хмельницької області), хочете вкласти листа, але не можете — конверт навіки заклеїли ще на фабриці. Тоді ви купуєте другий конверт. Та ж історія. Купуєте третій, четвертий, п'ятий, десятий... Купуєте цілу пачку конвертів і викидаєте їх — вони нікуди не годяться.

Грошей на конверти ви, правда, витратили мало, зате різних побажань на адресу директора фабрики т. Топольника висловили дуже багато. Не будемо докладно переказувати їх тут. Директор і так догадається, що всі ваші побажання зводяться до одного: конверт — це дрібниця, але й його треба робити так, щоб він виконував свою основну функцію, а не псував людям нерви і настрій...

Ждемо з Понінок «одвіта, як соловей літа».

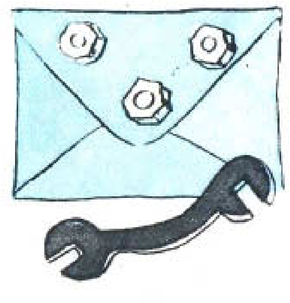

БУДЯК, МОЛОЧАЙ, ЛОПУХ І ТРОЯНДА

(БАЙКА)

В одно́го Господаря біля веранди
Розквітла на диво красива Троянда.

— Яка коструба́та! Огидна яка! —
Почувся сухий тенорок Будяка.

— Паскудна! Потворна! Я просто в відчаї!—
Услід пролунав голосок Молочаю.

— Від неї смердючий, важкий іде дух! —
Скривившись, промовив зелений Лопух.

Господар сказав: — Може, й справді
потворна?!. —
Подумав... і вирвав Троянду із корнем.

———

Погано, коли у людини нема
Ні думки своєї, ні краплі ума.

Юрій КРУГЛЯК.

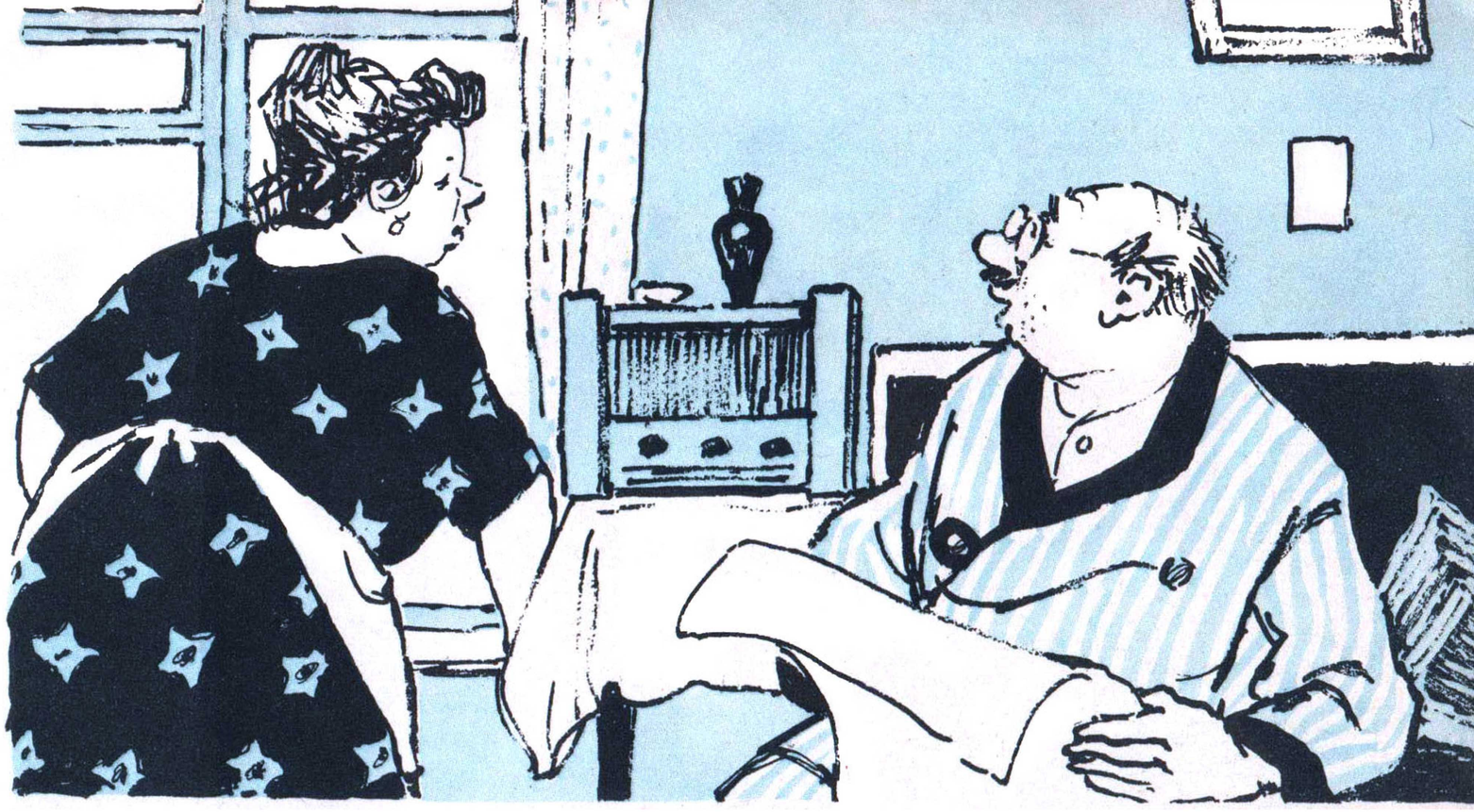

Мал. С. САМУМА

ЗВИЧАЙНА ПРИГОДА

— Що там сталося?

— Нічого особливого — наш Едик когось попобив і його знову повели до міліції.

„Е, БРАТОК, ЖАРТУЄШ!“

До відомого київського художника постукали у вікно. Потім почали барабанити у двері.

— Хто там?

— Фінінспектор Жовтневого райфінвідділу. Одчиніть.

Фінінспекторові відчинили.

— Олексій Остапович Кривоніс! — відрекомендувався фінінспектор і в свою чергу запитав:

— А ви ж хто будете?

— А я художник Коновалюк!

Кривоніс бистрим соколиним оком окинув стіни, завішані картинами, етюдами, ескізами.

— Ум-гу, значить, малюєте, монету замолочуєте? А кульки для базару теж робите? — перепитав Кривоніс, побачивши в кутку кімнати сувої паперу.

— Що ви, Олексію Остаповичу! — отетерів Коновалюк.— Я художник, малюю для виставок і музеїв.

— Ага, так у вас ще й виставки є? Де вони?

— Виставка була в Києві, була в Дніпропетровську, у Сталіно, у Львові...

— Так, значить, і на виставках монету зашибаєте? — перебив художника Кривоніс. — Так до акта й запишемо!

Поки фінінспектор писав акта, художник Коновалюк намагався переконати його, що виставки — це громадська справа, а не засіб наживи. Але дарма.

— Е, браток, жартуєш!— безапеляційно прорік фінансовий інспектор. — Ми таких, як ти, десятками по базарах виловлюємо.

Відомий художник змушений був підписати акта й тепер сидить і думку гадає:

— А що як у райфінвідділі візьмуть та й сприймуть цей акт за чисту монету?

Хай шановний художник не турбується. У Жовтневому фінвідділі сидять люди розумні і, гадаємо, що Кривоноса того вони уму-розуму навчать.

Мал. Л. БОЙКА

У продажу майже не буває взуття для немовлят.

— Для тебе в нас нічого немає.
— А в чому ж накажете мені вчитися ходити?!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 18 журналу було надруковано листа про незадовільний благоустрій курортного села Черче, Станіславської області.

Після виступу Перця відремонтовано шлях Рогатин—курорт «Черче», у селі Черче відкрито майстерню побутового обслуговування і перукарню. Львівське курортне управління асигнувало кошти на впорядкування території навколо курорту.

★ Директор Чернігівської державної конюшні Редькін К. Я. зловживав своїм службовим становищем. Про це розповідалося у фейлетоні «Вершник без пам'яті» («Перець» № 19).

Рішенням бюро Чернігівського райкому партії Редькіну К. Я. оголошено догану і запропоновано сплатити вартість узятих ним матеріалів і відшкодувати усі інші незаконні витрати.

★ Коцюба П. К. працює головою колгоспу в с. Кальнику, а живе в райцентрі, у приміщенні дитячого будинку. Про це писалося в замітці «Вундеркінд» («Перець» № 20).

Як повідомив секретар Дашівського райкому КП України (Вінниччина) т. Маруненко, бюро райкому запропонувало т. Коцюбі негайно звільнити квартиру в дитячому будинку і переїхати з сім'єю в Кальник.

★ «Курям не до сміху» — під таким заголовком у «Перці» № 21 було вміщено фейлетона про те, що в деяких зонах не дозволялося полювати на лисиць, хоч лисиці завдають великої шкоди колгоспним птахофермам.

Наказом Міністерства сільського господарства № 721 від 24 листопада 1956 року дозволено полювати на лисиць скрізь, у тому числі і в зелених зонах.

★ У тому ж номері журналу було надруковано листа про те, що в колгоспі ім. Хрущова (Білогірський район на Хмельниччині) клуб потребує капітального ремонту.

Обговоривши листа, загальні збори колгоспників ухвалили збудувати нове приміщення клубу на 500 місць. Рішення зборів затверджено райвиконкомом.

★ Мешканці м. Борисполя у своєму листі до редакції висловлювали обурення поведінкою гр. гр. Овдієнка Г. М. та Вишневського С. М., які ніде не працювали, систематично пиячили і хуліганили.

Київське обласне управління міліції повідомило, що народний суд 1 дільниці Бориспільського району засудив Овдієнка Г. М. та Вишневського С. М. за хуліганство до одного року ув'язнення.

★ Редакція одержала відомості про те, що завідуючий магазином Потапенко А. Т. (с. Зеленьки, Старченківського району) зловживає своїм службовим становищем.

При перевірці факти ствердились Вироком Київського обласного суду Потапенка А. Т. засуджено до одного року поправно-трудових робіт.

★ Від хворих, що лікуються у Ялтушківській лікарні, надійшла скарга про недоліки в роботі лікарні.

Як повідомив Вінницький облвідділ охорони здоров'я, головного лікаря Ялтушківської лікарні Тенцера І. С. з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (350) (на украинском языке). Підписано до друку 2.II. 1957 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01443. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 243. Тираж 175 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

http://perec-ua.livejournal.com/

Мал. В. ГЛИВЕНКА

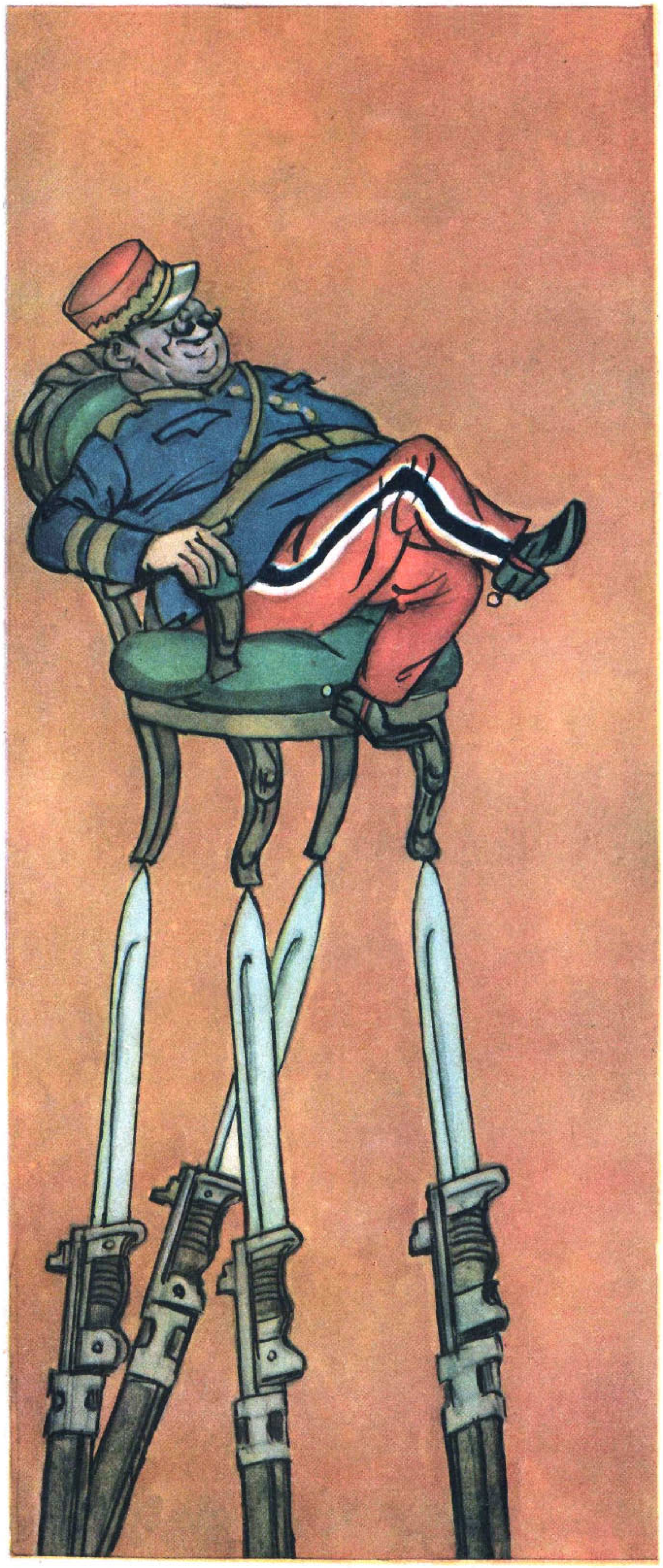

В АЛЖІРІ,
або...
що трапляється, коли влада на штиках тримається.